

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 21. ŠTEV. 6.

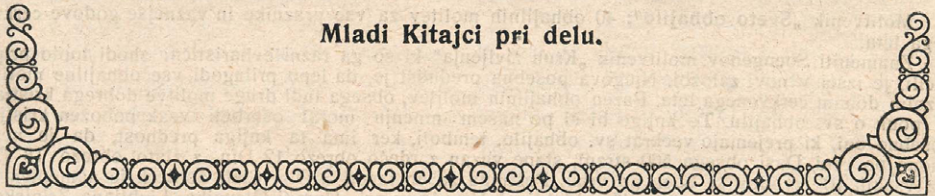
NOVEMBER - DECEMBER 1925.

10088V

Mladi Kitajci pri delu.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Žena in krščanska ljubezen do bližnjega. — Svetoletno romanje salezijanskih bogoslovcev iz turinskega mednarodnega semenišča. — Črtice iz don Boscovega življenja. — Po priprošnji čast. don Bosca. — Iz naših misijonov. — Previdnost božja čuva nad misijonarjem. — Češčenje Marije Pom. na Slovaškem. — Obletnica prvega Marijanskega kongresa in posvetitve Marijinega svetišča na Rakovniku. — Milosti Marije Pomočnice. — Duhovne vaje za moške. — Nekrolog. — Iz naših zavodov. — Razno.

SLIKE: Katanga: Salez. misijonar med katehumeni. — Gojenec iz sirotišnice v Ho Si (Kitajsko). — Dominik Savio govori tovarišem o Mariji. — Dominik Savio zamaknjen pred tabernakljem.

Važno!

Gradba Marijnega svetišča, kakor tudi vzdrževanje naših klerikov, ki študirajo, nas sili najeti večje posojilo. Bojimo se pa najeti posojilo v posojilnici radi visokih obresti, ki jih zahtevajo. Dobili smo nasvet, naj se obrnemo do dobrih sotrudnikov in sotrudnic, češ, „med njimi je dosti takih, ki imajo denar v hranilnici in bi bili gotovo pripravljeni denar vzeti iz posojilnice in ga po istih obrestih posoditi vam; s tem bodo podpirali dobro stvar, a škode ne bodo imeli nobene.“

Mi pa pristavimo: 1.) Nele da ne bodo imeli škode, pač pa bodo imeli veliko korist, ker bodo brez posebnih gmotnih žrtev storili dobro delo in imeli pri Bogu zasluženje, kakor da so darovali v denarju.

2.) Glede denarja so lahko brez skrbi, kajti za vrnitev jamči nele samo zavod, ampak vsa salez. družba.

3.) Vrnili bomo v času, ki ga bo določila pogodba; ako bi pa potreba zahtevala, tudi prej.

4.) V enem ali dveh letih, upamo, nam bo mogoče vrniti vsem.

5.) Upoštevam o posojila nad 300 dinarjev.

Če se med blagimi sotrudniki in sotrudnicami najdejo taki, ki imajo večjo ali manjšo svoto na razpolago, naj blagovolijo čimprej naznaniti „Vodstvu salez. sotrudništva na Rakovniku v Ljubljani.“ Mi pa že naprej kličemo: „Marija naj Vam stoterno poplača! Bodite gotovi, da bomo za Vas molili in Vam vse vrnili po Vaši želji.“

Priporočamo!

Molitvenik „**Sveto obhajilo**“; 40 obhajilnih molitev za vse praznike in važnejše godove cerkvenega leta.

Znameniti Soengenov molitvenik „**Kruh življenja**“ ki so ga razni evharistični shodi tople priporočili, je izšel v novi založbi. Njegova posebna prednost je, da lepo prilagodi vse obhajilne molitve raznim dobam cerkvenega leta. Razen obhajilnih molitev, obsega tudi druge molitve dobrega kristjana in pouk o sv. obhajilu. To knjigo bi si po našem mnenju moral oskrbeti vsak pobožen kristjan, posebno oni, ki prejemajo večkrat sv. obhajilo, tembolj, ker ima ta knjiga prednost, da je nenavadno po ceni. Dasi obsega 560 strani, stane vezan z rdečo obrezo 12 Din, z zlato obrezo 18 Din. Na vsakih 10 izvodov še eden po vrhu. Poština za en izvod 3 Din. Čisti dobiček je namenjen za prvi slovenski „Dom duhovnih vaj“ v Ljubljani. Naroča se pri „Upravi Glasnika, Ljubljana Zrinjskega ulica 9.“

„**Otok srečnih**“ (življenje kartuzijancev). Naroča se v kartuzijanskem samostanu Pleterje p. Št. Jernej na Dolenjskem.

Knjižica opisuje na 20 straneh samostan v Pleterjih in način življenja kartuzijancev. Marsikomu bo ta knjižica odprla nov svet, ki ga doslej ni poznal.

„**Klaverjev koledar 1926.**“ Lep spominek misijonske ljubezni za sklep svetega leta. Obsega lepe slike, zanimive povestice in koristne podatke. Cena samo 5 Din.

„**Misijonski koledar za mladino 1926.**“ Ima letos več strani kot lani, lepo poučno vsebino šaljive črtice i. t. d. Toplo ga priporočamo posebno starešem in gg. katehetom. Cena 3 Din. Za vsakih 10 izvodov eden povrh. Oboje se naroča pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana Miklošičeva cesta 3.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Krščanska žena in ljubezen do bližnjega.

Bog je podelil ženi posebno poslanstvo: lajšati človeško bedo in deliti pomoč in tolažbo zapuščenim, revnim in trpečim, ter tako z deli krščanskega usmiljenja razširjati kraljestvo božje na zemlji. Že v sv. pismu beremo, da žena „svojo roko odpira ubogemu in svojo dlan steguje potrebnemu.“ Vsa zgodovina sv. katoliške cerkve nam priča, kako važno nalogo je previdnost božja podelila ženi, koliko dobrega in koristnega lahko stori žena, ako jo preveva Kristusov duh in se zaveda svojega dostojanstva in poklica.

Že v sv. evangeliju beremo, kako so pobožne žene sledile Jezusu in njegovim apostolom, jih spremljale na težavnih potovanjih, jim stregle ter jim z dohodki lastnega imetja oskrbovale potrebno za življenje. V Apostolskih delih (9, 36—41.) beremo o Tabiti, ženi plemenitega srca, odlični po dobrih delih v prid revežem, vdovam in sirotam. Ko je umrla, je cela truma trpečih s solzami v očeh prošila sv. Petra, naj jo obudi od mrtvih, kazoč mu obleko in druge darove, ki so jih prejeli od rajnce. Sv. Peter se ni mogel ustavljati tem prošnjam; šel je, obrnil se proti truplu in rekel: „Tabita vstani!“ In Tabita je zopet oživela na veliko veselje tistih, ki so bili deležni njene plemenite ljubezni.

V dobi krutega preganjanja je bila zopet žena vedno budna in čuječa kot pravi angel ljubezni in požrtvovalnosti. V temni noči je hitela na kraj mučeništva, zbirala svete ostanke mučenicov, ki so darovali svoje življenje za sv. vero, ter jih pokopala

na primeren prostor s svetim spoštovanjem.

Od stoletja do stoletja nam zgodovina katoliške cerkve kaže ženo v službi krščanske ljubezni do bližnjega, kot tolažnico v vseh človeških nadlogah in stiskah.

Tako do sv. Vincenca Pavlanskega. V srcu tega svetnika, tako polnega božjega duha, se je porodila velika zamisel, ki je prinesla svetu toliko dobrot in tolažbe, ki je zapričela v katoliški cerkvi novo dobo v ljubezni in požrtvovalnosti krščanske žene. Sv. Vincenc Pavlanski je ustanovil eno najlepših del, kar jih je zrastle na prekrasnem vrtu sv. katoliške cerkve: kongregacijo usmiljenih sestrah. Kdo more popisati dobra dela, ki jih je v teku več kot treh stoletij izvršila krščanska žena kot usmiljenka? Zgodovina teh dobrih del ne bo nikdar popisana na zemlji, pač pa je popisana v božji knjigi, ki se bo odprla strmečemu svetu na sodnji dan.

Tako je bil ustanovljen prvi ženski red, ki se je pečal izrecno z deli krščanskega usmiljenja. Za tem prvim redom je v sv. katoliški cerkvi, oplojeni od božje ljubezni, vzklilo nešteto drugih ženskih redov z različnimi imeni in pravili v vseh delih sveta, ki imajo isti namen: žrtvovati se v ljubezni do bližnjega in lajšati človeško gorje na zemlji ter tako utrjevati v dušah Kristusovo kraljestvo. Danes šteje svet ogromno število redovnic, ki so se odpovedale svetu in sebi ter kot goreče sveče pred božjim oltarjem izgorevajo v ljubezni do bližnjega v tihem, skromnem, a plemenitem delu.

Med te redovnice moramo prištevati tudi Hčere Marije Pomočnice, ki jih je ustanovil čast. don Bosco, da je tako svoje delo prenesel tudi med žensko mladino. Ta družba šteje danes na tisoče redovnic, ki po vsem svetu delujejo in se žrtvujejo v čast božjo in zveličanje duš, med hčerkami delavskih družin po mestih in trgih v vseh delih sveta.

Don Bosco pa se ni zadovoljil s tem, da je ustanovil ženski red, ki naj bi deloval v njegovem duhu; hotel je k temu delu pritegniti tudi ženo med svetom, ki ji Bog ni podelil milosti redovniškega poklica; ustvaril je: **salezijansko sotrudnico**.

Kaj pomeni biti salezijanska sotrudnica? Nič drugega kot delavka v vinogradu Gospodovem v duhu čast. don Bosca. Biti salezijanska sotrudnica pomeni vršiti na poseben, določen način ono vzvišeno nalogo, ki jo je previdnost božja poverila ženski: žrtvovati se Bogu v čast v delih krščanskega usmiljenja. **Pomagati!** V tem je ves program salezijanske sotrudnice. Pomagati z molitvijo, z denarjem, z delom, s propagando, z dobrim zgledom. S pomočjo salezijanskega sotrudništva, v katerem se udeležuje v prvi vrsti krščansko ženstvo, so salezijanci in Hčere Marije Pom. otvorili zavode, praznične oratorije, zavetišča, sirotišnice, zidali so cerkve in kapele, kjer se vzgaja mladina, kjer verniki vseh slojev in stanov prejema kruh božje besede in svete zakramente, kjer puhtijo k Bogu goreče molitve in pobožne želje srca. Salezijanske naprave vzbujajo danes pozornost in občudovanje po vsem svetu, a skoro vse so se razvile s pomočjo in podporo v prvi vrsti dobrih, plemenitih krščanskih ženâ, ki so se izkazale kot vnete salezijanske sotrudnice.

Zgodovina Oratorija v Turinu od prvih don Boscovih časov pa do današnjega dne nam priča o neizčrpnosti požrtvovalnosti salezijanske sotrudnice.

Lep zgled take sotrudnice, prva, ki

je žrtvovala vse svoje imetje in vse svoje moči za don Boscove naprave je bila mati čast. ustanovnika, Marjeta Bosco. Ta vzorna krščanska žena je zapustila svoj dom, njegove preproste udobnosti in njegovo veselje ter se preselila k sinu, kjer je do konca svojih dni delovala in se žrtvovala za ubogo mladino.

Tej junaški ženi so sledile druge, v prvi vrsti mati Mihaela Rue, prvega don Boscovega naslednika in mati turinskega nadškofa Gastaldija.

Skoro vsak sal. zavod po širnem svetu se more ponašati z imeni plemenitih duš, svetih ženâ, ki so mu posvetile vse svoje moči in celo svoje imetje, da so tako pomagale ustvariti novo žarišče svetega in plemenitega delovanja za zveličanje duš.

Tudi naše naprave na Rakovniku so vzklicile in se razvile skoro izključno s pomočjo in sodelovanjem krščanskih ženâ. Lahko rečemo: če ti ne bilo pri nas dobrih, zvestih, vnetih salezijanskih sotrudnic, bi na Rakovniku ne bilo danes ne zavoda, ne cerkve.

Tako je tudi pri nas za dobro stvar vneto ženstvo spolnjevalo in še spolnjuje vzvišeno nalogo poverjeno mu od božje previdnosti: razširjati kraljestvo božje na zemlji z deli krščanske ljubezni do bližnjega.

Krščanska ljubezen je neizčrpnost. Za vsako gorje, za vsako potrebo je imela tolažbo in pomoč od prvih časov krščanstva do danes in tako bo do konca sveta. „Reveže boste imeli vedno med sabo,“ pravi božji Zveličar. Vedno bo potrebno krščansko usmiljenje; krščanska žena bo vedno našla torišče, kjer bo mogla udeleževati svoje od Boga ji dano nagnjenje: koristiti in pomagati, tolažiti, dvigati in blažiti.

Bog daj, da bi se vedno večje število ženâ zavedalo svojega svetega zvanja, da bi prava krščanska ljubezen prešinjala srca vseh v korist trpečih, posebno pa ogrožene mladine!

Svetoletno romanje selezijanskih bogoslovcev iz turinskega mednarodnega semenišča.

(Poroča slovenski bogoslovec.)

Znana je dón Boscova globoka vdanost in iskrena ljubezen do rimskih papežev. Hotel je, naj se tudi njegovi sinovi odlikujejo po tej čednosti. Salezijanci so očetovo naročilo svetó ohranili in mu ostali vedno zvesti. Ob raznih prilikah in na različne načine so javno pokazali svojo iskreno ljubezen do vidnega poglavarja sv. cerkve. Tudi naše rimsko romanje je imelo namen utrditi v nas ljubezen do Kristusovega namestnika in njegove cerkve.

V ponedeljek dne 20. jul. smo se odpeljali iz Turina. Okrog 150 nas je bilo. Električna železnica nas je peljala preko slikovitih Ligurskih Alp, skozi vrvenja polno Genovo in malo čez poldne smo bili v Speziji, največji italijanski vojni luki. Izstopili smo in šli v naš zavod, kjer nas je čakalo kosilo. Nato smo si ogledali obširno vojno luko in arzenalski muzej. Vojaška oblast je dala na razpolago poseben parnik, ki nas je povedel na globoko morje, da smo si ogledali največje italijanske vojne ladje, zasidrane ob vходу v zaliv. — Po večerji smo vožnjo nadaljevali in naslednje jutro smo že dospeli v večno mesto. Na postaji so nas sprejeli naš generalni prokurator, salezijanski inspektor rimske province, veleč. g. Torquist kot zastopnik našega kardinala Cagliera, predsednik Zveze bivših salez. gojencev in še mnogo drugih odličnih osebnosti. Po sprejemu smo odkorakali v naš zavod Srca Jez., kjer so nam gostoljubni sobratje uredili vse potrebno za stanovanje. Prva dva dneva smo posvetili pobožnim vajam za zadobitev svetoletnega odpustka, zatem smo pa posečali razne rimske znamenitosti. Naše duše so bile na višku veselja, ko smo zvedeli, da dobimo posebno avdijenco pri sv. očetu. V nestrpnem pričakovanju so nam bila presrečna srca, ko smo v poned. 27. o pol eni pop. dospeli v vatikanske prostore, da vidimo in pozdravimo Kristusovega namestnika. Mogočen vzklík „Živel sv. oče!“ je zavrel po dvorani, ko so srečne oči zagledale njegovo častitljivo postavo; 150 grl je mogočno

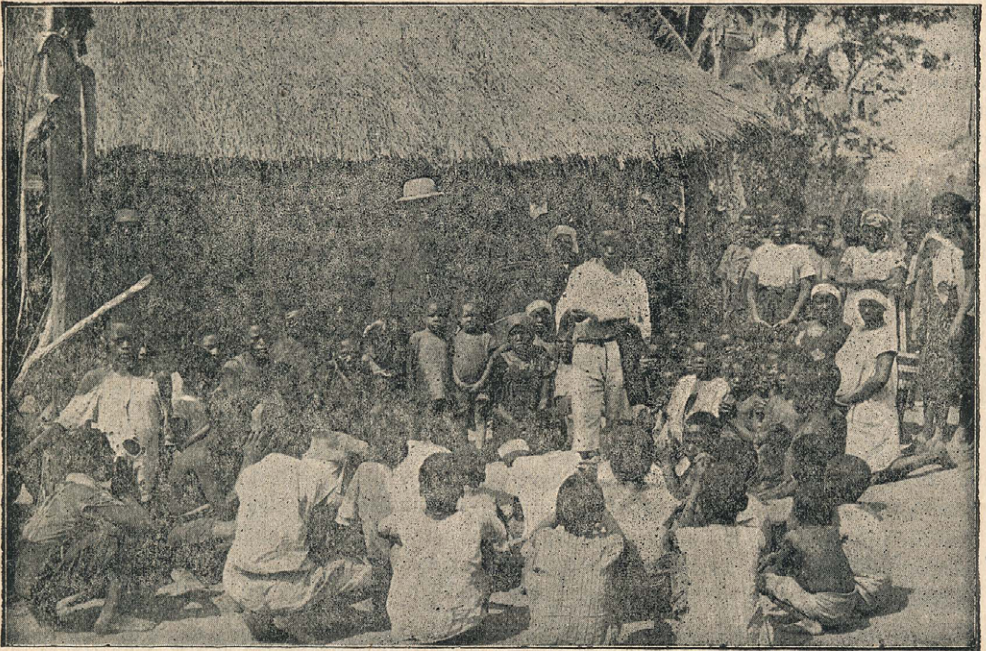
zapelo vročo molitev: „Oremus pro Pontifice nostro Pio . . .“ („Molimo za našega papeža Pija . . .“), med tem pa je sv. oče stopal od enega do drugega, dal vsakemu prstan v poljub, postal pri tem in onem, stavil razna vprašanja ter se po drugi strani vrnil na prestol. Petje je utihnilo in željno smo poslušali besede sv. očeta. Štel se je srečnega, da vidi zbrane ob skali sv. cerkve profesorje in slušatelje salezijanskega mednarodnega bogoslovnega semenišča. Imenoval nas je najdražje izmed dragih mu sinov; trdil je, da si šteje v posebno srečo, ker je osebno poznal in od blizu občeval z našim očetom don Boscom, nas bodril, naj ponesemo duha našega čast. ustanovnika med širni svet in dal svoj apostolski blagoslov nam, vsem našim dragim in vsemu našemu bodočemu delovanju. Naslednji dan smo prisostvovali papeževi sv. maši in jo spremljali z latinskimi petjem. Popoldne smo se napotili v 12 km oddaljeno mesto Frascati, obiskat našega kardinala Cagliera v njegovi prestolici. Našli smo ga še vedno mladeniško čilega. Ob pogledu na nas Slovence so se mu vzbudili spomini na lanske ljubljanske slovesnosti in zopet je začel praviti, kako nepozabni so mu oni dnevi, ki jih je preživel v naši Ljubljani, ko je občudoval globoko vernost ter iskreno pobožnost slovenskega ljudstva.

Zvečer 28. smo se poslovili od večnega mesta in drugo jutro smo že v Asisiju pozdravili sv. Frančiška in sv. Klaro in šli po odpustke v porcijunkulsko kapelico. Popoldne nas je v Firenzi čakalo veliko presenečenje, o katerem smo pa že nekaj vedeli, ker so nam že rimski časniki izdali skrivnost. Ko so namreč v Firenzi zvedeli, da se bomo vračali skozi njihovo mesto, je mestna oblast sklenila, nas oficijelno sprejeti in pogostiti ter nam dovoliti prost vstop v vse umetnostne muzeje. Že na postaji so nas čakali razni zastopniki, ki so nas pozdravili ter spremili v naš zavod. Tu so nas sprejeli naši gg. sobratje in lepo število salez. bivših gojen-

cev. Drugi dan smo obiskali muzeje, ob petih pop. pa je bil oficijelni sprejem v najznamenitejši firenški palači: „Palazzo Vecchio“. V tej palači sprejemajo goste le v zelo izrednih slučajih in stem, da so sprejeli v njej tudi nas, so hoteli pokazati, kako visoko spoštujejo in cenijo don Bosca in njegove sinove. Zbrali so se vsi predstavniki mesta Firenze. Prvi je govoril podžupan — župan sam je bil radi bolezni zadržan — in v laskavih besedah opisal, v kako čast si šteje mesto, da sme v svoji sredi po-

vsake narodnosti v lastnem jeziku. Zadonela je don Boscova himna in zapustili smo te starodavne dvorane. Drugi dan nam je mestna oblast dala brezplačno na razpolago zadostno število avtomobilov, da smo si zamogli ogledati tudi znamenitosti v mestni okolici. Salez. bivši gojenci so nam bili vsepovsodi zvesti vodniki in sploh je le njih zasluga, da se je Firenze napram nam skazala tako gostoljubno. So namreč zelo številni, vzorno organizirani in imajo skoro vse vplivnejše javne službe. Na vsem potovan-

Katanga: Sal. misijonar med katehumeni.

zdraviti toliko in tako različnih narodnosti zbranih predstavnikov eminentno humanitarne salez. družbe. Pogostili so nas z imenitno malico, pri kateri so nam gg. mestni oblastniki sami stregli. Na koncu se je v imenu nas vseh zahvalil naš g. ravnatelj, potem pa še po eden iz

ju, posebno še v Rimu in Firenzi smo občudovali veliko priljubljenost, ki jo uživajo don Boscovi sinovi in njihovih naprave. Časniki vseh vrst so z velikim zanimanjem sledili našemu romanju in mu posvečali dolge članke.

Dominik Savio je bil eden izmed najznamenitejših Don Boskovih gojencev iz prvih časov Oratorija. Kljub svoji mladosti je prejel od Boga tudi izredne darove. Nekoč so ga našli v cerkvi pred tabernakljem zamaknjenega, kar priča o njegovi goreči ljubezni do evharističnega Jezusa. Svojim tovarišem je ob vsaki priliki skušal povedati kako dobro besedo, ki bi koristila duši. S posebnim veseljem je govoril o Mariji, ki jo je ljubil z vsem srcem. Dominik Savio se po pravici imenuje vzor mladine, ki naj bi ga posnemati v njegovih tako prikupljivih čednostih.

Črtice iz don Boscovega življenja.

Don Bosco daleč vidi.

Zaradi različnih opravkov je moral don Bosco šestokrat zapustiti Oratorij v Turinu kar za več mesecev. A tudi v odsotnosti je vedno mislil na svoje gojence. Pa ne samo mislil, še vedel je vse, kaj se godi v Oratoriju, vsaka malenkost mu je bila znana, čeprav mu o tem ni nihče poročal.

Če pa je čuval nad svojimi gojenci od daleč, koliko bolj je čuval, ko je bil doma. Bil je v sobici, pa je natančno vedel, kaj se godi v kakšnem skrivnem kotičku zavoda.

Med skupnimi večernimi molitvami se je včasih nagnil h komu in mu šepetnil: »Ti, pojdi no tja h govorilnici, privedi sem tiste, ki se tam zabavajo, namesto da bi skupno z nami molili.«

Drugič pa je zopet dejal: »Tam v onem kotu boš dobil te in te, ki se pogovarjajo.«

Kdor je šel tja, je res našel vse tako, kakor je don Bosco povedal. Včasih pa ni imel koga, da bi ga poslal, zato je kar sam šel iz svoje sobice skozi dolgi hodnik, kjer so gojenci bili zbrani pri večernih molitvah. Lepo je bilo videti, kako je dolga vrsta mladine klečala in pobožno molila, preden je šla k počitku. Večkrat so videli don Bosca, kako je med molitvami korakal naravnost kar skozi celo vrsto. Pa kam je šel? Tja za cerkev po tiste, ki so v kotu kramljali, mesto da bi bili z drugimi pri molitvah. Pa kako je mogel vse tako natanko vedeti? Drugače si ne moremo misliti, kot da je videl v duhu, kaj se je godilo v njegovem zavodu.

Samo en zgled.

Gospod Anton Riccardi pripoveduje, kaj se mu je pripetilo, ko je bil še gojenec pri don Boscu. Neke sobote večer gre k njemu k spovedi. Po spovedi pa mu pravi don Bosco: »Pojdi tja na vrh stopnic, saj veš, tam pri delavnicah, tam boš našel tega in tega, ki kadi — in povedal mu je njegovo ime — poklič ga, naj pride k spovedi.«

Anton je šel, pa po stopnicah je bilo temno, da je dalje segel kot videl. Stori še par korakov. Kar začuti dim po cigaretah. Poštane, ne upa se naprej. Misli si: ne bo mu všeč, da sem ga zasačil, nič ni varno, fant je močan, pograbi naj me in popestil me bo, da bom pomnil. Zato ga pokliče po imenu. Nobenega odgovora. Še enkrat pokliče, pa spet vse tiho. Te-

daj pa, čeprav nerad, stopi naprej po stopnicah, pride na vrh in res zagleda nekoga, ki sedi ob steni in kadi kot bi se za ves svet ne brigal. Anton mu brž de: »Don Bosco te kliče, da greš k spovedi,« potem pa jo pobriše kot bi imel ne vem koga za petami, bal se je namreč, da bi mu res ne padlo kaj po hrbtu. Kot bi trenil je bil na dvorišču, skrčil se je za steber in opazoval, kaj bo, ali bo šel ali pa ne. Pa res, kmalu pride in zamišljen koraka čez dvorišče, šel je — k spovedi.

Don Bosco zdravi z Marijnim blagoslovom.

Don Bosco je imel res posebne darove od Boga. Tudi to je imel, da je čudežno zdravil, kar blagoslov Marije Pomočnice je dal, pa je pomagalo.

Klerika Karla Giachettija so že od nekdaj radi zobje boleli. Kadar ga je prišlo, je revež trpel, da bi se bil kamnu sušil. Nobeno zdravilo ni pomagalo. Kako se mu je dan zdel dolg tedaj, ko mu je kovalo po sencih, ključalo po čeljustih in vrelo po možganih, ni ga bilo konca, noč pa je bila zanj naravnost cela večnost. Če je tudi za trenutek zatisnil oko, se je takoj spet prebudil. Tri dni že ničesar ni poskusil. 29. aprila po noči pa mu ni bilo več prestat; ječal je v bolečinah, da še drugi niso mogli mirno počivati. Smilil se jim je revež, zato so povedali don Boscu. Ta gre k njemu in ga vpraša:

„Kaj te hudo boli?“

„Tako me boli, da vam ne morem povedati.“

„Pa zaupaš v Marijo Pomočnico?“

„Kaj bi ne! Saj sem prepričan, da takoj ozdravim, če mi daste njen blagoslov; toliko ste jih že na ta način ozdravili, pa boste tudi mene.“

Don Bosco reče tistim, ki so stali krog postelje, naj pokleknejo in zmolijo: „Češčena bodi Kraljica,“ on pa medtem podeli blagoslov. Pa še končal ni, kar se bolnik namah umiri, globok sen ga objame, tako miren, da se je zdelo kakor da je umrl. Pa ni; mirno je dihal in spal do drugega jutra, ne da bi se bil do tedaj kaj prebudil. Ko je drugo jutro vstal s tovariši vred, je bil čisto zdrav kakor bi sploh nikdar ne bil bolan. Od tedaj ga zobje niso več boleli.

Istega leta je še nekoga drugega nenadoma ozdravil, gojenca Patarellija.

V žalostnem stanju je bil ta revež, zmešalo se mu je nekoliko. Dva tedna je tako trpel. G. Francesca, ki je bil tedaj šolski voditelj, je uvidel, da bo res treba storiti kak odločilen korak in ga poslati domov, ker se mu le ni maralo obrniti na bolje. Preden ga pošlje domov, ga pa pelje k don Boscu v sobo. Don Bosco reče dečku, naj poklekne ter ga blagoslovi. Patarelli se strese, pogleda začudeno krog sebe, kakor bi se bil prebudil iz spanja in reče: „Kje pa sem?“

„V moji sobi si,“ mu odvrne don Bosco; „pa čemu ne greš v šolo?“

„Saj sam nevem, kako sem k vam zašel.“

„Le v šolo pojdi, ker je že zvonilo.“

Ves vesel je deček pohitel v šolo: bil je popolnoma zdrav. Leta 1888. je neki bivši gojencev takole pisal gospodu Banettiju: »O moji hčerki, ki je danes čvrsta in zdrava, so se zdravniki izrazili, da ni več upanja na rešitev; le par ur življenja so ji še prisodili: ko pa je moja žena zaslišala tako obsodbo, se neizrečeno prestraši in samo ena misel ji pride: k don Boscu! Pohiti k njemu, prosi ga, naj pride in naj bolnici podeli blagoslov Marije Pomočnice. Pa glej čudo! Hčerka trenutno ozdravi. Po skrbni preiskavi zdravnik iznenaden pripozna: „To je čudež, naravno to ni mogoče.“

Proti koncu aprila ali pa v začetku maja je bil 1887!. Don Bosca so poklicali: v Vercelli k bolni markizi. 500 lir mu je obljubila za cerkev, če po njegovem blagoslovu ozdravi. Po dolgih mesecih se ji je bolezen tako poostrila, da se zdela je neozdravljiva. Na posteljo je bila prikovana in skoro vse moči so ji že pošle. Don Bosco jo blagoslovi, potem pa gre v mesto po opravkih. Ni bil še daleč, kar sliši, da nekdo kliče za njim:

»Don Bosco, don Bosco!«

Don Bosco se ozre in vidi markiza, ki je sam prihitel in pripoveduje ves zasopel, da ga gospa prosi, naj se takoj vrne.

»Kaj se ji je poslabšalo?« vpraša don Bosco.

»Ni se ji,« mu odvrne markiz in veselje mu je žarelo iz oči.

Vrneta se. Komaj don Bosco stopi čez prag, mu pride nasproti neka oseba in ga vpraša:

»Morda bi radi z gospo govorili?«

»Da,« pravi don Bosco.

»Dobro, potem pa, prosim, kar naprej!« Don Bosco vstopi. V sobi tam ob steni je stala postelja, pa bila je — prazna.

Oseba, ki je sprejela don Bosca, vpraša z veseljem nasmehom:

»Kaj me ne poznate?«

Don Boscu je bilo v trenutku vse jasno, zato začuden vzklikne:

»Kaj ste vi, gospa?«

»Da, jaz, v trenutku sem ozdravela. Tu imate 500 lir, ki sem jih obljubila za svetišče Marije Pomočnice.«

Gospod Rua je bil priča tega prizora in don Bosco je sam večkrat pripovedoval ta čudežni dogodek.

Don Bosco vidi v bodočnost.

Prečudno je bilo pri don Boscu tudi to, da je čestokrat z gotovostjo že naprej vedel, ali bode bolnik ozdravel ali ne.

Janez Bisio tole pripoveduje: »Spremil sem don Bosca k neki bolnici, ki pa ni bila še tako pri koncu. Don Bosco jo je potolažil in ji dal svoj blagoslov. Težka skrb je morila domače, kaj bo, če mater izgubijo, zato proseče vprašajo don Bosca:

»Don Bosco, kaj mislite, ali bo kaj z mamom?«

»Molimo, molimo!« samo toliko je rekel.

Iz teh besed in iz povdarka, s katerim jih je izgovoril, smo vsi, jaz kakor tudi domači, takoj razbrali, da ne bo nič z njo.

In res, umrla je čez osem ali deset dni.

Josip Brosio pa tako pripoveduje:

Šel sem nekoč z don Boscom k bolnemu duhovniku. Prvo, kar so njegove sestre zaprosile od don Bosca je bilo, naj moli zanj, da ozdravi.

Don Bosco mu je dal blagoslov.

Neizrečeno je tega reveža mučila in strašila misel na smrt.

Don Bosco ga je hotel pomiriti, zato pove malo za šalo, še bolj pa zares, kako je nekoč bolnega dečka, ki ga je misel na smrt zelo vznemirjala, skušal potolažiti. Rekel mi je, naj se ne boji, saj bo šel v nebesa. Tam bo imel vsega v izobilju, karkoli si bo požel, veselja, sreče, bogastva...

»Kaj pa, ali bo paradiznikov kaj?« brž poseže deček v besedo, »ker jih imam tako rad, pa mi jih ne dajo.«

»I seveda,« mu odvrne don Bosco, »tam ničesar ne manjka, paradiznikov tudi gotovo ne; samo tja je treba priti; da pa tja pridemo, moramo ohraniti popoln dušni mir in vdati se moramo v voljo božjo, naj napravi z nami, kar hoče.«

Smejali smó se nedolžni dečkovi skrbi po paradiznikih, pa don Bosco je s tem pripovedovanjem nekaj drugega nameraval. Hotel je

bolniku dopovedati, da ni prav, če se tako vznemirjamo pred smrtjo, kajti če kdo po krščansko in pošteno živi, se nima kaj vznemirjati.

Ko sva se poslovila in sva bila še na stopnicah, se don Bosco nenadoma ustavi in mi reče:

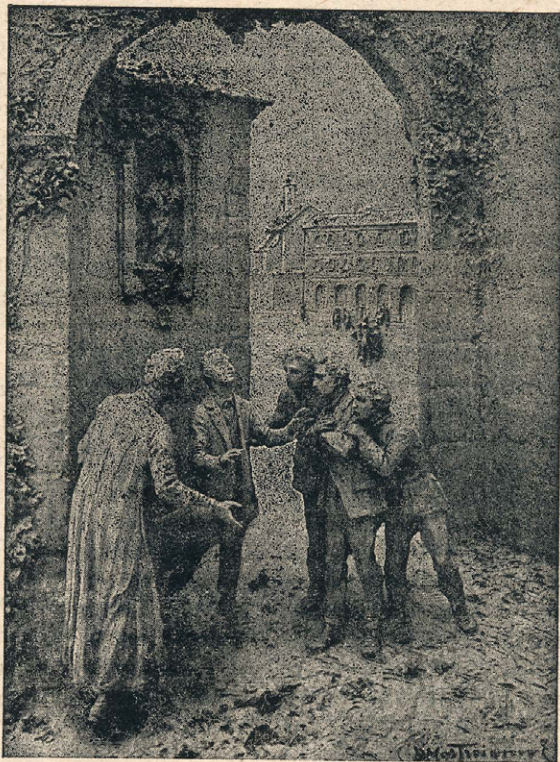
»Jutri ga né bo več.«

In tako je bilo, čeprav bi se ne bil nihče nadejal, da ga bo bolezen tako kmalu spravila pod zemljo.

nice. Obesila sem jo sama hčerki za vrat, ob-
dve sva obudili srčno zaupanje do velike Pomočnice in v don Boscovo molitev. In čudom sem se čudila, kako je hčerki v tistem hipu začelo pordevati lice; pri kosilu je bila že z nami, popoldne pa smo šli na sprehod in sicer precej daleč, pa se nič ni utrudila.“

Don Bosco je navadno zahteval kot pogoj za ozdravljenje, naj tudi prosilec sam kaj stori. Največkrat pa je tole zahteval:

1. Predvsem mora poskrbeti, da bo v milo-

Dominik Savio govori tovarišem o Mariji.

Svetinjske Marije Pomočnice.

Tudi s temi je don Bosco zdravil.

Za zgled samo tole:

Po smrti don Boscovi je grofica Cravosio tako pisala gospodu Rui:

Leta 1867. mi je hčerka hudò obolela. Prošila sem don Bosca, naj ji kako pomaga in naj se je spomni pri molitvi. Don Bosko me je potolažil in dal mi je svetinjsko Marije Pomoč-

sti božji. Zato naj gre k sv. spovedi in naj prejme sv. obhajilo. Saj je tudi Jezus rekel mrtvoudnemu, preden ga je ozdravil: „Odpuščeni so ti tvoji grehi.“

2. Naj stori kako dèbno delo bližnjemu, ker tedaj, kakor pravi Izaija v 58. poglavju, te bo Gospòd uslišal, ko se boš bližnjega usmiliti.

3. Njegova molitev mora biti zaupna in vztrajna: — „Prosite in boste prejeli.“

Po priprošnji čast. don Bosca.

V Rimu je v polnem teku svetniška razprava našega ustanovnika čast. don Bosca. Upajmo, da bo kmalu prišel oni veliki dan, ko bo sv. cerkev izrekla o njem svojo sodbo. S svojimi molitvami podpirajmo to važno zadevo; ob enem pa se priporočajmo priprošnji našega skupnega očeta, prosimo ga milosti in tudi čudežev. Na ta način bomo pospešili njegovo poveličanje na zemlji in pripomogli, da se njegova razprava srečno konča. Vestnik bode z veseljem prinašal vesti o izrednih milostih, ki bi jih verniki prejeli po priprošnji čast. don Bosca, v prepričanju, da bo koristil ne samo njegovi svetniški razpravi, ampak tudi vernikom. Danes prinašamo dve taki poročili, ki ju je priobčilo naše centralno glasilo v Turinu.

Salezijanski duhovnik Al. Uberti v Rodeo del Medio (Argentina v Južni Ameriki) poroča:

„Dne 6. decembra preteklega leta sem nevarno obolel na jetrih. Imel sem visoko vročino, kateri se je pridružila še pljučnica. Zdravnik in sobratje so obupali nad mojim ozdravljenjem, jaz pa sem se obrnil z zaupanjem k čast. don Boscu z devetdnevnic, kakor jo je sam vedno priporočal ter dodal še en očenaš, češčenamarijo in čast bodi na čast božjemu služabniku. Takoj sem bil uslišan: bolezen se mi je začela boljšati in na koncu devetdnevnic sem bil zdrav. Vsem sobratom,

sotrudnikom in sotrudnicam bi hotel zaklicati: „V vseh stiskah in potrebah zatecite se z zaupanjem k našemu čast. ustanovniku: prepričali se boste, kot sem se prepričal jaz, kako mogočna je njegova priprošnja.“

Redovnica Karolina Manfrédi iz zavoda, v Rosario di Santa Fé (Argentina) piše:

„Napadle so me hude bolečine na desni strani. Bilo mi je umreti. Hišni zdravnik je izjavil, da je nujna operacija. Naša vizitatorica me je takoj poslala v Buenos Aires v bolnišnico. Primarij bolnice je izjavil, da operacija ni več mogoča, ker se je bolezen že preveč razširila in razvila. Moj položaj je bil obupen. Tudi hišni zdravnik, ki me je prišel obiskat, je izjavil, da ni več upanja na ozdravljenje. Jaz sem bila popolnoma mirna in vdana v voljo božjo, želela sem si biti kmalu v nebesih. Toda moja predstojnica mi je ukazala, da moram moliti za ozdravljenje. Tedaj sem se zatekla k čast. don Boscu ter obljubila, da bom milost objavila v našem glasilu, ako mi izprosi ozdravljenje brez operacije. Z velikim zaupanjem v srcu sem položila na bolno stran don Boscovo relikvijo. Čudež don Boscove priprošnje! Nemudoma sem čutila bistveno olajšanje v svoji boleznini: začela sem jesti, po par urah sem vstala in sedaj vršim svoja opravila popolnoma zdrava.“

Iz naših misijonov.

Kitajska.

Macau 30. julija 1925.

Prečastiti gospod!

Dovolite, da se po dolgem odlašanju zopet nekoliko oglasim. Radi premnogih opravil mi ni bilo mogoče pisati prej.

Kakor sem Vam zadnjič poročal, sem prišel zidati v Tao Moonu hišo in kapelico. Po

priprošnji Marije Pomočnice sem to stavbo v poldrugem mesecu spravil pod streho in upam, da bo v teku dveh tednov že porabna. Ostaja mi le še snaženje in slikanje. Dolgo časa sem želel privedi to stvar do srečnega konca; v ta namen sem prosil nebeško Mamico, naj mi prihiti na pomoč s svojim služabnikom don Boscom.

Marija je uslišala mojo molitev; poskrbela je za potreben denar in dala je tudi lepo vreme, da je šlo delo nemoteno od rok. Ko smo pa dospeli do strehe, so se začele težave. Bog nas je obiskal s *tajfunom*, ki mi je povzročil precej škode. Vse to ni zadostovalo. Prišle so še druge preizkušnje. Dogodki v Shanghaiju in Kantonu, so se razvili v pravo boksarsko vstajo. V začetku je bila ta vstaja naperjena le proti Angležem in Japoncem, a kmalu se je pokazalo, da gre tu za sovraštvo proti tujcem sploh. Pod vsem tem gibanjem, ki danes razburja Kitajsko, se skriva pravzaprav preganjanje kristjanov. Ali se ni pred 25 leti boksarska vstaja pričela pod geslom: rešimo dinastijo pred tujci? Kmalu pa se je izprevrгла v versko preganjanje. Danes smo že tako daleč, da je tekla mučeniška kri. Padlo je že več žrtev in mnogi misijonarji so bili prisiljeni zapustiti svoje postojanke ter si iskati zavetišča v Macau, v Hongkongu, na tujih ladjah in v gorah. Kako se bo vsa ta stvar nadalje razvila, je vse v božjih rokah.

Jaz nisem tam doli na jugu za vse te homatije prav nič vedel. Saj je tam popolnoma zapuščen roparski okraj, kamor časopisje in pošta redkokdaj prihaja. Za vse sem pa polagoma zvedel ko sem moral službeno potovati v Macau.

Ko sem na tem potovanju došel v Makok, nisem našel na mojo nesrečo nobene ladje, ki bi tisti dan vozila v Macau, ampak samo v Shekki. Moral sem se tedaj odločiti za Shekki, ako nisem hotel prenočiti z razbojnikj v Makoku. Iz Shekkija bi potem naslednji dan nadaljeval pot v Macau. Že v ladji sem opazil neko čudno vrenje. Vsi so se nekako grozeče spogledovali in me izpraševali, če sem Japonec ali Anglež. Polagoma sem zvedel, kaj se je zgodilo v Shanghaiju in v Kantonu in kako se komunistična vstaja širi po celi širni nebeški republikli.

Hujše me je zadelo, ko sem došel v mesto Shekki. Tu, kjer sem splošno znan in kjer sem bil vedno čislán in spoštovan, se je druhal od vseh strani pretilno obnašala proti meni. Ko sem šel mimo mandarinata, mi je vojaštvo grozilo s puškami, dijaštvo pa z bodali. Meni se je ta prevrat zdel zelo čuden in sem s hitrimi koraki šel v našo postojanko. Nad vse me je presenetilo, ko sem našel postojanko

prazno. Misijonar č. g. Lukas je pred par dnevi zbežal v Macau. Bil sem v velikem strahu za svoje življenje. Vso noč sem prebil brez spanja, ker sem se bal, da bi podivjane tolpe ne vdrle v stanovanje. Zjutraj ob pol treh sem maševal. Med mašo me je ves čas preganjala huda domišljija: zdelo se mi je, da od vseh strani prihajajo morilci z bodali in puškami. Vse to je bila posledica utrujenosti živcev. Po sv. maši sem izročil hišo in kapelico slugi v varstvo, sam pa sem se priporočil Mariji Pomočnici in odpotoval. Oblečen v kratko kitajsko bleko in z odprtim dežnikom, da sem tako skrival obraz in brado, sem jo mahal z vso naglícó po najbolj ozkih, temnih in neobljudenih ulicah proti pristanišču.

V pristanišču je kar mrgolelo ljudi. Prenašali so blago na ladje, ki so ob zarji odpotovale v razne kraje. Malo pred vstopom na ladjo me je opazil neki „*kulis*“, ki je zarjovel nad mano kot razkačena zverina: „*kwai-je-sat-küü*—hudič, ubiti ga je treba!“ Z vso naglícó sem se umaknil na ladjo. V dvorani sem se vsedel na platneni stol, si pokrill glavo z ruto in še delal, kakor da spim, v resnici pa me je navdajal strah, da pride vsak hip kak „*kulis*“ in me zabode. Bog je hotel, da sem v resnici zaspal. Malo pred odhodom ladje me je sluga zbudil in me vprašal, kaj bom jedel. Rekel sem, da ako bom gladen, bom že sam naročil, kaj naj mi prinese. Bal sem se, da bi mi jedi ne primešal strupa. Na ladji sem kmalu postal predmet občudovanja in zanimanja mnogim neznanim ljudem, ki so nosili pripete na prsi znake boljševiske propagande. Nihče me ni ničesar vprašal in tudi jaz sem trdovratno molčal; molil sem brevir in izročal svojo usodo v roke božje previdnosti.

Pod vidnim varstvom Marije Pomočnice sem došel v Macau brez vsake nesreče. Tu sem našel več sobratov misijonarjev, ki so pribežali semkaj iz svojih postojank. Veliko veselje in radost sem napravil s svojim prihodom gg. predstojnikom, ki so bili v velikih skrbeh zame; časopisje je namreč o nemirih poročalo hujše kot je bilo v resnici. Privoščil sem si dva dni počitka v družbi gojencev, ki so baš tiste dni izvršili svoje izpite in dokončali športne vaje ob zaključku leta. Nato sem obiskal g. guvernerja in mu poročal o komunističnem gibanju.

Kakor vedno, je bil tudi to pot zelo prijazen z mano in mi obljubil vojaško ladjo za prevoz mojih sirot iz Macau-a v Tao Moon. Tako sem zopet odpotoval proti svoji misijonski postaji. Nesel sem s seboj 1400 srebrnih dolarjev, da plačam zidarje.

Predstojniki so mi naročili, naj se takoj, še z isto ladjo vrnem v Macau na duhovne vaje in tudi guverner mi je naročil, naj se ladja vrne takoj radi nemirov, ki so se pojavljali v Macauški okolici. Obljubil sem storiti vse mogoče, da ugodim njihovi želji.

Odpluli smo z Macauške luke dne 2. julija ob 8 uri zjutraj. Parnik je vozil z vso silo, tako da smo bili ob pol treh popoldne že v Tao-Moону. Od pristanišča pa do misijonske postaje je približno tri četrt ure peš-hoda. Prosil sem komandanta, naj me čaka do pol šeste ure, da opravim svoje posle, spravim otroke na dom in plačam zidarje. Komandant pa se je bal voziti po noči in je izrazil željo, vrniti se takoj. Jaz sem mu tedaj naročil, naj se le vrne domov s svojimi vojaki, da bom že čez dva dni prišel za njim v Macau s kako barko, ali pa na kak drug način. Tako se je zgodilo. Uravnal sem svoje posle v misijonu, dal naročila katehetu, slugi in otrokom in se pripravljaj zopet na odhod. Otrokom in kristjanom sem naznanil, da moram v Macau, a da se čez teden dni povrnem in prinesem zopet denarja, naj tedaj le pridno nadaljujejo stavbo.

Čez dan se je pojavilo v mojem stanovanju nekaj študentov iz Kantona, samih boljševiskih propagandistov. Vprašali so me, če sem Anglež ali Japonec. Odgovoril sem jim, da nisem Anglež in tudi Japonec ne, kakor bi to sami lahko spoznali na moji zunanosti. Nekaj so zagodrnjali in se pobrali, odkoder so prišli.

Ob dveh popoldne sem odšel v *Shengshan* in plačal katehistinjo ter dal tudi tukaj naročila za nadaljnje ravnanje v hiši. Zvečer sem odpotoval v Thai-tsek-ham, da si poiščem barko do Makoka.

Tu so me obvestili, da se za Macau ne dovoli več nobeno blago, le popotniki se še smejo voziti semintja. Z menoj je potoval še neki mladenič, ki je šel v Macau k svojim sorodnikom. Po poti sva srečala mnogo prostovoljnih vojaških novincev in roparjev, ki so hi-

teli v boksarsko vojsko. Ker so me mnogi poznali, sem mirno dospel v Makok.

Čakal sem skoro dve uri, preden se je prikazala ladja, ki vozi v Macau. Te dve uri sta se mi zdeli neznosni med tolikimi oboroženimi ljudmi. A Marija je čuvala nad mano, saj sem spolnjeval le božjo voljo, izraženo v volji predstojnikov, ki so hoteli, da pridem na duhovne vaje.

Ko sem stopil na ladjo, sem takoj opazil, da niso bili na njej navadni popotniki, ampak sami revolucionarji. Stavljali so mi vsa mogoča vprašanja in njihove besede so izražale grožnje in pretnje. Računali in kričali so, v koliko urah bodo zmleli in pobili vse tujce, kar jih je na Kitajskem.

V takem spremstvu sem dospel v Ciu-San, kjer je carinarnica za popotnike v Macau. Od tod se vidi Macau in jaz sem že računal, kako bi po noči odplaval po morju v to mesto, ako bi me ne pustili naprej. Na carinarnici ni bilo več angleških in ameriških uradnikov. Vso stvar so prevzeli vojaki in dijaki. Blago, kar so ga našli, so konfiscirali zase. Prepovedali so vsak uvoz v Macau in napovedali bojkot tujemu blagu.

Čakala me je huda kontrola vojakov in dijakov. S pištolami v roki so stali okrog mene, kot da sem najnevarnejši človek na svetu.

Odgovarjal sem ostro na razna neumna vprašanja. Dijaki so kazali, da so zelo malo podkovani v zemljepisju in zgodovini in postal sem jim skoraj učitelj v tej vedi. Vsa preiskava glede moje osebe se je spremenila v šolo zgodovine in zemljepisja. Dijaki so me nazadnje vprašali, če bom jaz pomagal Kitajcem ali Angležem. Jaz sem jim razložil, kako že štiri leta pomagam Kitajcem, da bi prišli do spoznanja resnice in da nameravam to nadaljevati do smrti. Tako smo prešli v razgovoru do verskega vprašanja. Njim je nad vse konfucijonizem, Jezusov nauk pa jim je tuje blago, ki ga Kitajci ne marajo. A ko sem začel dokazovati, da Konfucij ni ustanovitelj nobene vere, ampak samo neke zmedene modrijanske sekte, med tem ko je Jezusov nauk nebeški, smo prišli tako daleč, da niso več ničesar razumeli in so drug za drugim zapustili ladjo.

Dospel sem v Macau ob treh popoldne in se zahvalil Bogu, za čudežno varstvo.

Zvečer smo vsi sobratje (10 duhovnikov) pričeli duhovne vaje. Žal, da sobratje iz *Shiu-Kwan-a* niso mogli dospeti v Macau. Nič ne vemo, kako se jim godi. Iz *Shanghai-ja* so dospeli samo trije.

Kako se bodo stvari razvile nadalje, bom poročal po duhovnih vajah.

Priporočam se vsem v molitev; priporočite me Mariji Pomočnici, naj me čuva v teh hudih časih.

Prisrčne pozdrave pošilja

vdani **Jožef Kerec**.
Sal. misijonar.

Previdnost božja čuva nad misijonarjem.

(Poročilo salez. misijonarja *Al. Falzola*.)

Al. Balzola je star, neustrašen, goreč misijonar. Deloval je dolgo vrsto let v *Matto Grosso* v Braziliji med divjaki *Bororos*, v zadnjem času pa misijonar v *Rio Negro* na severnem delu iste države. Iz svojega misijonarskega življenja pripoveduje sledeče:

„Ko smo ustanovili naselbino presv. Srca med *Bororos*, smo bili v največji smrtni nevarnosti. Divjaki so sklenili nas vse pomoriti. Približali so se skrivoma našemu bivališču in z napetimi loki čakali ugodnega trenutka, da izvršijo svojo namero. Njihov poglavar se nam je približal, da bi se natančneje prepričal o položaju in dal svojim znamenje za napad. Tedaj pa je zagledal podobo Marije Pomočnice, in zdelo se mu je, da mu *Marija* govori: „Ne storite nič žalega tem belim možem; oni niso taki kot drugi, oni so poslanci velikega Duha in vam hočejo storiti le dobro.“ Poglavar je tedaj dal svojim povelje, naj se umaknejo in naj ne store misijonarjem nič hudega. Polagoma so se sprijaznili z misijonarji in se dali krstiti.“

„Potovali smo v čolnu po reki *Rio Paranaatinga*. Zdajci zadene čoln v neko skalo s tako silo, da eden izmed vesljačev pade v vodo. Drugi vesljač se nagne v naglici, da bi ga rešil in pri tem prevrne čoln. Jaz nisem znal plavati. Bil bi gotovo izginil pod valovi deroče reke, če božja previdnost ne bi čuvala nad mano. Oprijel sem se kovčega, ki je plaval po vodi in se tako vzdržal na površju. Na naše klice so prihiteli na pomoč drugi čolnarji in nas rešili gotove smrti. Druge nesreče ni bilo, le izgubili smo en talar, zaboj z zdravili in jestvine, kar smo jih imeli s sabo. Nekoč sem hotel na konju prebresti reko *Rio Barreiro*. Prosil sem dva *Bororosa*, naj mi vodita konja preko reke. Na najnevarnejšem mestu, kjer je bila voda najbolj deroča, se konju izpodtakne. Oba, jaz in konj sva bila v nevarnosti, da naju premaga sila deročih valov, toda moja spremljevalca sta krep-

ko vzdržala konja in me rešila smrti. Milost pripisujem Srcu Jezusovemu.“

„Vozil sem se s parnikom po reki *Rio Negro*. V glavnem mestu državice *Maranjon* sem se

Gojenec iz sirotišnice v *Ho Si*. (K'itajsko)

izkrcal ker sem hotel v družbi provincijala jezuitov obiskati škofa. Ko sva se vračala k parniku v majhnem čolnu na jadra, prevrne močan sunek

vetra barko in oba padeva v vodo. Ker nisem znal plavati, sem se potapljal vedno bolj kljub vsem naporom, da bi se vzdržal na površju. Končno se mi posreči, da zagrabim za nogo tovariša, ki se je oprijel prevrnjene barke. Tedaj prihitim iz luke čoln, ki naju je rešil smrtne nevarnosti. Nevarnost je bila tem večja, ker je v tistih vodah vse polno morskih psov, kj so človeku silno nevarni.“

„Jezdil sem po gozdu v bližini reke *Rio Itichira*. Kar ugledam nekaj korakov pred sabo velikega tigra, ki je stal sredi steze in grozeče upiral vame oči. Ustavil sem konja in močno prijel za uzdo v strahu, da bi se konj ne splasil in me vrgel raz sebe. Z vsem srcem sem se zatekel k molitvi in uprl svoje oči v tigra. Gledala sva se tako nekaj hipov. Kar se tiger obrne in umakne v goščavo. Marija Pomočnica me je rešila grozne smrti.“

„Na potovanju smo nekoč prenočili v šotoru. Iz previdnosti smo vso noč kurili pred vhodom, da bi se zavarovali pred divjimi zvermi. Kako smo bili zjutraj presenečeni, ko smo videli v neposredni bližini znamenja, da sta se nam po noči približala dva tigra. Gorje nam, če bi ne imeli ognja!“

„Nekoč sem naletel na leoparda, ki se je mastil z veliko kačo. Komaj sem se mu približal na konju, je vzdignil glavo in zbežal v šumo.“

„V naselbini sv. Jožefa med Bororos sem nekoč ogledoval nasade *mandjoke*. Kar začujem v

bližini nenavaden šum. Obrnem se; oj, groza! Pred sabo vidim veliko kačo klopotačo, zavito v svitek, z glavo dvignjeno navzgor. pripravljeno, da plani vame. V naglici em mahnil po njej s težko palico in ji zlomil hrbtnico. Gorje meni, če bi ne zaznal pravočasno bližine nevarne kače, ki ima na koncu repa koščene klopotace, s katerimi opozarja okolico na svojo prisotnost. Njen strup je tako močan, da usmrti tudi konja ali vola.“

„Potovali smo med divjaki in krvočolnimi *Kajabis*, divjaki, ki žive ob reki *Rio Paranatinga*. Z vsemi mogočimi znamenji smo jim hoteli dopovedati, da smo njihovi prijatelji. Že smo mislili, da smo si pridobili njihovo zaupanje in se jim približali v čolnu. Toda divjaki zagrabijo za loke in namerijo na nas svoje puščice. Puščice so zadevale v čoln, druge so svigale mimo naših ušes, ena mi je opraskala klobuk. Nevarnost je bila velika. Imeli smo sicer pri sebi strelno orožje, toda nismo ga hoteli rabiti, dasi smo vedeli, da bi se o prvem strelu divjaki poskrili. Previdnost božja je čuvala nad nami. Nihče ni bil ranjen in kmalu smo se z barko umaknili na varno.“

„V vsaki nevarnosti sem se vedno zatekel k molitvi in zaupal sem brez omahovanja v božjo previdnost in vselej je došla pravočasna pomoč. Misijonar je prav šestokrat v smrtni nevarnosti, zato je treba, da verniki molijo in darujejo zanj dobra dela. Vsak kdor moli za misijonarje, poma-ga razširjati kraljestvo božje na zemlji.“

Češčenje Marije Pomočnice na Slovaškem.

Pred letom, kakor je svoječasnoročal naš Vestnik, so se salezijanci naselili v Šaštino na Slovaškem, kjer imajo zavod za vzgojo mladine in oskrbujejo poleg zavoda stoječe svetišče, ki je vsem Slovakom priljubljena božja pot

Prvo, česar so se salezijanci lotili na Slovaškem, je bilo širjenje pobožnosti in češčenja Marije Pomočnice. Pobožni in za dobro stvar tako do-vzetni slovaški narod se z navdušenjem oklepa te pobožnosti in že okuša njene zveličavne sadove.

Dne 24. maja letošnjega leta se je obhajal — prvokrat na Slovaškem — praznik Marije Pomočnice. Pred praznikom se je vršila pobožna devet-dnevnica. Med devetdnevno, posebno zadnje dneve, so bile spovednice neprestano oplegane; vsi so se hoteli dostojno pripraviti na skupno sv. obhajilo, na praznik. Kako mogočna je Marija Pom. dokazuje dejstvo, da se je ob tej priložnosti spreobrnilo mnogo grešnikov. Prejelo je sv. zakramente mnogo takih vernikov, ki že več let niso spolnjevali

verskih dolžnosti. Sami so priznali, „da jih je neka skrivna moč nagnila k temu.“ Ta skrivna je bila priprošnja Marije Pomočnice, ki je vedno bila tudi pribežališče grešnikov.

Na dan praznika je bilo ogromno svetišče (gl. sliko v letošnjem Vestniku št. 3) natlačeno polno. Toliko romarjev ne pomnijo zlepa. Pontifi-kalno sv. mašo je služil kan. Mihalek, ki je bil svoječasnoročal šaštinskega svetišča. Nekaj posebnega je bila slovesna večerna procesija. Razvila se je po mestnih ulicah in okoli zavoda in sve-tišča. Verniki s prizganimi svečami v roki so molili in prepepevali Marijine pesmi. Med procesijo sta svirali dve godbi ter s svojimi zvoki še povečali slovesnost.

Vendar ta procesija ni bila taka, kakor bi morala biti: manjkalo je kipa Marije Pomočnice,

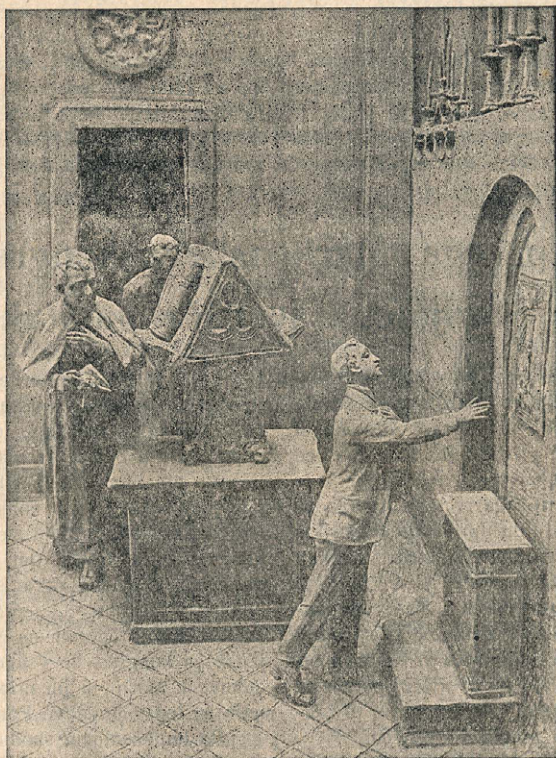
Prvi kip Marije Pom. v čeho-slovaški republiki.

Salezijanski sotrudnik, Slovak, ki biva v Ame-

riki, je zveltel, da so se salezijanci naselili v njegovi domovini. Takoj je sklenil novi naselbini nakloniti primeren dar: naročil je v Turinu krasen kip Marije Pomočnice, visok 180 cm.

ležili, smemo reči, zastopniki vsega slovaškega naroda. Že na dan pred praznikom so trumoma prihajali verniki iz oddaljenih krajev. Proti večeru je posebni vlak pripeljal škofa iz Trnovega dr. Jan-

Dominik Savio zamaknjen pred tabernakljem.

Za salezijance v Šaštinu je bil ta dar kot našč: lepšega si niso mogli želeli. Nestrpno so pričakovali napovedanega kipa. Ko je kip došel iz Turina, se je takoj zgodilo nekaj nenavadnega. Salezijanci so hoteli prebivalstvo presenetiti in pokazati kip šele na dan blagoslovljenja. Začasno so so ga spravili v neko sobo v bližini zakristije. Naslednje jutro vstopi v to sobo cerkovnik in kaj vidi? Pred kipom je klečala stara žena in pobožno molila. „Kako ste prišla sem notri? Kdo vam je povedal o kipu?“ Ženica ni dala nobenega odgovora. Tiho je vstala in odšla. Cerkovnik je nato našel na Marijini roki kuverto. V njej sta bila dva dolarja in majhen listič z besedami: „Sprejmi ta dar za dobljeno milost... bodi mi še nadalje pomočnica in ta dar ne bo zadnji!“

Dne 15. avgusta se je vršila slovesna blagoslovitev novega kipa. Te slovesnosti se se ude-

tašau, poslanca Hlinka, pet drugih poslancev, mnogo odličnih osebnosti in veliko število romarjev. Na postaji so jih sprejeli salezijanski gojenci, cerkvene in civilne oblasti, Orli, Orlice in katoliške organizacije z godbo.

Naslednje jutro je došlo še toliko novih romarjev, da je njihovo število naraslo nad 40.000. Ogromno svetišče daleko ni zadostovalo za toliko množico; zato so za glavno slovesnost postavili zunaj provizoričen oltar. Ob devetih je škof blagoslovil kip Marije Pomočnice, postavljen na ta provizoričen oltar. Blagoslovitvi je sledila pontifikalna sv. maša. Med mašo, po evangeliju, je stopil na prižnico ljubljene slovaškega naroda monsignor Andrej Hlinka „otac naroda“. V ognjevitih besedah je navduševal poslušalce v ljubezni do Jezusa in do Matere božje. Na koncu govora je povabil vse vernike, naj z njim vred slovesno pri-

sežejo zvestobo Jezusu Kristusu, sv. cerkvi in svetemu očetu. Kako ginljiv je bil ta prizor, se ne da popisati. Iz tisoč in tisoč prs je donela prisega: preje smrt kakor pa izneveriti se Kristusovi cerkvi in postati žrtev brezbožnega hussitizma.

Po sv. maši je več govornikov govorilo zbranim množicam, ki so napeto sledile vsem govorom. Ob eni popoldne je bil zaključen prvi del slovesnosti.

Zvečer po molitvi sv. rožnega venca je bila slovesna procesija z gorečimi svečami. Procesijo

je vodil škof sam, ki je imel pred procesijo kratak nagovor. Blagoslovljeni kip Marije Pom. so vozili na krasno okinčanem vozu, kakor je navada pri turinski procesiji. Pobožne molitve, petje, zvoki godbe in pokaenje možnarjev je spremljalo ves čas čarovito procesijo, doktor se kip ni vrnil v svetišče. Tu so zapeli zahvalno pesem in postavili kip na oltar. Od tedaj prihajajo vsak dan pobožni častilci Marije Pom. in izročajo nebeski kraljici želje svojih src. Marija Pomočnica pa s svojega prestola blagoslavlja dobri slovaški narod.

Obletnica prvega Marijanskega kongresa in posvetitve Marijinega svetišča na Rakovniku.

Svetišče Marije Pom. kristjanov na Rakovniku je postalo središče velikega Marijinega češčenja med Slovenci. K temu je mnogo pripomogel veličastni kongres, ki je privabil Marijine častilce iz vseh krajev naše domovine, kongres, ki ga je zaključila posvetitev Marijinega svetišča na Rakovniku. Od tistega časa pridno prihajajo romarji v podnožje Pomočnice kristjanov, zlasti o Marijinih praznikih.

Tak dan je bil 8. september t. l. Že na predvečer se je zbralo lepo število romarjev, ki so polni dušnega veselja prisostvovali večerni pobožnosti in večerni Marijini proslavi na dvorišču, potem pa kljub mrzlemu vremenu vso noč v molitvi in prepevanju Marijinih pesmi prebili v svetišču.

Na praznik zjutraj ob petih se je število Marijinih častilcev znatno pomnožilo. Prihajali so, molili in spet odhajali in tako se je vrstilo do zadnje slovesne sv. maše ob desetih. Tudi pri sodružniškem shodu, ki se je vršil po slovesni sv. maši, je bilo mnogo dobrih sodružnikov in sodružnic iz mesta in dežele.

Popoldne smo bili prisiljeni imeti dvojno službo božjo: ob dveh za romarje, o pol štirih za ljubljanske Marijine družbe. Pri obeh je bilo svetišče natlačeno polno.

Prvič je bilo, da so se vse ljubljanske Marijine družbe na poziv njihovega škofijskega voditelja kanonika monsign. dr. Merharja zbrale v podnožju Pomočnice kristjanov in s tem proslavile prvo obletnico Marijanskega kongresa in zasejale prvo zrno za nov kongres, ki bo čez nekaj let, a takrat še bolj veličasten, kakor je bil kongres pred letom dni. Slovesno praznovanje obletnice, ki se bo, kakor se je izreklo na shodu, obhajal vsako leto 8. septembra, bo vsako leto iznova oživilo spomin na zlate dni prvega Marijanskega kongresa in vsako leto iznova dvignilo duhove k Mariji in jih pripravljalo, da po nekaj letih še lepše proslave Pomočnico kristjanov.

Po impozantnem shodu v svetišču je pripravil zavod na srednem dvorišču kratko, a pobožno prireditev v čast Mariji. Prostorni hodnik, na katerem je med cvetjem in lučkami kraljeval kip Brezmadežne, je bil poln članic Marijinih družb in drugega občinstva. Akademija je bila razdeljena na tri dele. V prvem delu so nastopili gojenci, v drugem kleriki, v tretjem članice Marijinih družb in salez. sodružnice, med vsakim delom pa godba salezijanskih gojencev. Akademija, ki jo je s kratkim, a jednatim govorom zaključil monsignor dr. Merhar, je pustila v navzočih najlepši vtis.

„Vi vsi ste ustvarjeni za nebesa; Bog vas ljubi kot najboljši oče in želi, da opravljate dobra dela; tako boste postali deležni one velike slave, ki je v nebesih pripravljena za vse.“

„Potrebno je, da storimo vsak dan en korak naprej na poti proti nebesom.“

„Na koncu življenja bomo zbirali sadove dobrih del.“

„Varujte se kot kuge slabih knjig in slabih časopisov!“

Čast. Janez Bosco.

Milosti Marije Pomočnice.

Hočete milosti Marije Pomočnice?

1. Imejte trdno zaupanje in molitel! Molite k Jezusu v Najsv. Zakramentu, ki je vir vseh milosti in k Materi božji, ki je posredovalka za vse milosti!

Posebno priporočamo devetdnevnicco na čast Mariji Pomočnici. Devet dni zaporedoma molite vsak dan 3 očenaše in češčenemarije na čast najsvetejšemu Zakramentu z vzklikom: „*Naj vedno češčeno in hvaljeno bo, presveto in božje Rešnje Telo!*“ in trikrat češčena bodi Kraljica z vzklikom: „*Marija pomoč kristjanov, prosí za nas!*“

2. Obljubite, da se hočete varovati greha in ohraniti posvečujočo milost božjo na duši! Vsaj enkrat med devetdnevnicco prejmite sv. zakramente!

3. Obljubite miloščino ali kako drugo dobro delo v prid salezijanskim napravam, ki so se razvile pod posebnim varstvom Marije Pomočnice!

M. G., usmiljenka, piše: „Posvečena Bogu v redovniškem stanu sem bila 12 let zaposlena pri postrežbi bolnikov. Po dvanajstih letih pa sem dobila v desno roko neznanske bolečine. Te bolečine so trpele 9 let in se sčasom tako poostrile, da se nisem mogla niti prekrizati. Naposled mi je roka začela gniti, da so šle male koščice z gnojem vred iz nje. Operirana sem bila petkrat. Zdravnik se je končno izjavil, da ni druge pomoči kot roko odrezati. Tedaj se zatečem z molitvijo k Mariji in prosim č. prednico, da bi smela streči bolnikom po noči, ker nisem mogla spati. To mi je bilo dovoljeno. Bila sem vsa srečna, ko mi je Bog dal vsaj toliko moči, da sem mogla postreči bolnikom, kar je bilo treba. To je trpelo 6 let. Nato so se pa bolečine neznansko povečale po vsem životu, posebno v križu in v nogah. Morala sem opustiti nočno stražo. Dve leti sem lazila okrog z največjo težavo, naposled nisem mogla nikamor brez palice. Tedaj sem zopet začela moliti k Mariji Pomočnici na Rakovniku. To je pomagalo; Marija me je ozdravila! Roka je postala krepka, rane so se zacelile, in noge so sedaj zopet gibčne, da lahko brez palice tekam semintja. Ko me je zdravnik prvikrat zagledal po bolezní, je vzkliknil: „*Joj, kaj pa je to,*

ali je res čudež?“ Hvala Mariji Pom. za vrnjeno zdravje!

J. S. iz Brezovice piše: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na Rakovniku za ozdravljenje smrtonovarnega zastrupljenja krvi. Meseca junija t. l. sem se zbodla na desni nogi med prsti. Zaradi majhne rane se mi je zastрупila kri in bila sem hitro vsa trda. Šla sem v bolnico v Leonišče. Zdravnik je obupaval nad mojim ozdravljenjem. V tej stiski sem začela z velikim zaupanjem opravljati devetdnevnicco na čast Jezusovemu Srcu, Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Bolezen se je vedno hujšala, jaz pa sem kljub temu z zaupanjem pričakovala deveti, to je zadnji dan devetdnevnicce. In res nisem bila varana: zadnji dan se je jela bolezen hitro boljšati in danes sem popolnoma zdrava. Kako resnične so besede sv. Bernarda, da se nihče ne zateče zastonj k Mariji!“

Valencič I. je neprevidoma požrla steklen drobec, ki ji je ostal v grlu. Čutila je grozne bolečine in kri ji je tekla. Zatekla se je k Mariji Pom. na Rakovniku z obljubo, če ozdravi, da bo darovala za svetišče zaslužek enega meseca. To je zadostovalo. Steklen drobec je sam od sebe izginil in ona je sedaj popolnoma zdrava. Dne 6. sept. je prišla osebno se zahvalit za zadobljeno milost in spolnit obljubo.

M. Matelič iz Vranskega poroča: „Dolžna sem se zahvaliti Mariji Pom. na Rakovniku za ozdravljenje svojega sinčka. Bila sem čisto obupana nad njegovim ozdravljenjem. Po nasvetu neke osebe sem dala za devetdnevnicco in bila sem uslišana. Pošiljam obljubljeni dar.“

J. Z. iz Konjic piše: „Moja prijateljica je na nogi nevarno obolela, da se je bilo bati najhujšega. Zatekli smo se k Mariji Pom. in ne zastonj: ljuba nebeška Mati nas je uslišala, za kar ji bodi tisočera hvala. Ob enem se pa tudi zahvaljujem za več uslišanih prošenj.“

R. A. iz R. poroča: „Pošljem 10 dinarjev kot obljubljeni dar za svetišče. Imel sem že večkrat bolezen na nogi in tudi letos me je začelo nadlegovati. Obljubil sem Mariji dar in poročilo v Vestniku in bolezen je prenehala.

Se zahvaljujejo nadalje:

Družina Prijatelj iz Vrha za pomoč v bolezní pri živini. — **Neimenovana redovnica** za premmnoge milosti Mariji Pom. in don Boscu. — **I. Z. iz C.** za zadobljeno zdravje; pošilja 100 Din. — **Neimenovana iz Ljubljane** čast. don Boscu za po-

moč v važni zadevi. — **Kat. Š., Zg. Pirniče**, da jo je Marija obvrovala težke operacije. — **Ciber Neža iz Matene** za pomoč v nenadni nevarni bolezni. — **Rotija Trink iz Radeč**, da ji je Marija Pomročnica ozdravila sestro v nevarni bolezni. — **V. H. iz Prekmurja** za srečen izid v neki sodnijski razpravi. — **Franc Ušen** za zboljšanje zdravja in pošilja 100 Din v zahvalo. — **Marija Bobek iz Rožnega dola** za vrnjeno zdravje na obeh. — **Ivana Blažič iz Maribora** za ozdravljenje matere. — **Neimenovana iz Maribora** za ozdravljenje bolezni na nogah, ki je trpela že dve leti. — **Marija Fale iz Nove Štifte** za čudovito ozdravljenje bolezni v nogah. — **Alojzij Bogataj** za pomoč v hudih stiskah. — **Jozefa Srne** za večkratno uslišanje. — **Franciška Ganc** za dobljeno zdravje. — **Rogel A.** za ozdravljenje hudih bolečin v nogi; pošilja 100 Din za svetišče. — **Marija Dolenc iz Javorja** za ozdravljenje nevarno bolnega otroka; dar 50 Din. — **Franciška Belec** za ozdravljenje triletnega sinčka. — **N. L. iz Rogaske Slatine** za dobljeno zdravje. — **Jozefa Trkman iz Podkrajja** za hitro ozdravljenje noge. — **Kristina Lenard** za posebno izkazano milost v domačem kraju. — **J. Š. iz Ljubljane** za večkratno uslišanje in pomoč v bolezni. — **Blažič Marija iz Maribora** za ozdravljenje po dolgi bolezni. — **Anica Čokert** za uslišano prošnjo v važni zadevi. — **I. Z., Zagradec**, za pomoč v smrtnonevarni

bolezni. — **I. Suhadolnik** za ozdravljenje roke. — **A. D. iz Ločice na Polzeli** za uslišanje v različnih zadevah. — **Marija Zupančič** se zahvali za milost, ki jo je prejela po priprošnji Dominika Savija v težki gospodarski zadevi.

Prejeli smo tudi sledeče zahvale za milosti prejete po priprošnji čast. don Bosca:

„Bolehala sem že dalj časa. Po dolgem čakanju sem na prigovarjanje drugih iskala zdravniške pomoči. Bil je skrajni čas. Morala sem se podvreči operaciji. V tej sili sem se zatekla z velikim zaupanjem k čast. Janezu Boscu in ne zastonj. Prav med devetdnevnicco, ki se je opravljala na Rakovniku, sem bila operirana in operacija se je tako posrečila, da so se vsi čudili. Vsi, ki vas težijo kakršnikoli krizi, zatekajte se zaupljivo k častiljivemu don Boscu: ne boste prosili zaman!“

Ivanka Rasp.

„V zahvalo čast. Janezu Boscu za trikratno uslišano prošnjo pošiljamo za Marijino svetišče 160 Dinarjev.“

Več delavk iz Vevč.

„Zgubila sem posojilne knjižice od velike svote denarja. V tej stiski se obrnem z devetdnevico do čast. Janeza Bosca z obljubo, da objavim v Vestniku, če bom uslišana. Nisem se skončala devetdnevnicce, že dobim na čuden način knjižico nazaj. V zahvalo izpolnim obljubo ter darujem Din 125“

Ljubljana, N. T.

Duhovne vaje za moške.

Odkar je sv. Ignacij Lojolski razodel svetu veliko važnost duhovnih vaj, vlada zanje povsod veliko zanimanje. Saj so tudi duhovne vaje najiminitnejše opravilo, ki si ga moremo misliti: v njih se človek duhovno prerodi, okreпча, poživi; njegov duh zadobi novo prožnost, gibčnost in pripravljenost žrtvovati se za Boga. V duhovnih vajah se duša naravna k Bogu, otrese se kvarnega vpliva mamljivosti tega sveta in napolni se s hrepenenjem po neminljivih, nebeških dobrinah. Po duhovnih vajah prejme duša posebno razsvetljenje, globoko spoznanje in zmožnost, motriti vse v nadnaravni luči sv. vere. Po pravici smemo imenovati duhovne vaje tvornico svetosti, krščanske popolnosti, duhovne usovršenosti. V duhovnih vajah se človek za par dni odtegne vsem posvetnim skrbem, se umakne v tiho,

prijetno, blažilno samoto, v kateri se duša tako dobro počuti in izide iz nje vsa prežeta z novim življenjem. Duhovne vaje so izrednega pomena za vse, najbolj pa še za navadnega kristjana, ki živi sredi boja za obstanek, bodisi kot preprost kmet, delavec in neizobraženec, bodisi kot inteligenten duševni delavec, uradnik, učitelj, profesor ali trgovec. Te duhovne vaje so v prvi vrsti potrebne **moškim**. Te potrebe so se začeli že davno zavedati po vseh katoliških deželah in so jeli povsod ustanavljati domove za duhovne vaje.

*

Tudi Slovenija je tako srečna, da je dobila tak dom duhovnih vaj za moške pri oo. jezuitih v Ljubljani. Koliko pomena bo za versko obnovo našega naroda ta dom, bo brezdvoma pokazala bodočnost.

Mi našemu sotrudištvu kar najtopeje priporočamo duhovne vaje. Naši blagi sotrudniki naj se jih v velikem številu udeležujejo. Vsak sotrudnik naj skuša, da jih opravi vsaj enkrat v življenju in sicer čimprej! Naše goreče sotrudnice pa prosimo, naj vplivajo na moške (može, brate, sorodnike), naj žrtvujejo par dni izključno svoji duši v du-

hovnih vajah pri oo. jezuitih v Ljubljani. S tem bodo izvršile pravo apostolsko delo krščanske gorečnosti. Čim več jih bodo pridobile za duhovne vaje, tem večje bo zaslužnje pred Bogom in tem več duhovne koristi bodo imele naše družine, prenovljene po svojih moških članih. (Pogoji in program na zadnji strani.)

Dne 9. okt. je Salezijansko družbo zopet zadela bridka izguba. Bog je v svoji neskončni modrosti poklical v večnost enega izmed naših predstojnikov v Turinu in sicer

Dr. Alojzija Piscetta.

Rajniki je bil rojen l. 1858. Radi izredne učenosti, posebno pa zaradi preblagega srca, je bil pri vseh sobratih nenavadno spoštovan in priljubljen. Vodilo vsega njegovega življenja, tudi ko je bil član višjega kapitlja, je bilo: vsakemu pomagati. Strogosti ni poznal: če je bila kdaj potrebna, jo je dosledno prepuščal drugim. Bil je veččak v moralni in pastoralni teologiji. Iz te stroke je tudi izdal v štirih obširnih zvezkih svoj učbenik, ki je posebno v Italiji zelo upoštevan. Njegovo znanje je bilo tako obsežno, da so premnogi iskali pri njem nasveta v najbolj zapletenih slučajih iz duh. pastirovanja. Vsakemu je znal dati kratek, jasen in izčrpen odgovor. Dolgo vrsto let je bil profesor moralke na turinski bogoslovni fakulteti. Imel je čudovito dober spomin prav do konca svojega življenja. Zapomnil si je ime vsakega, s katerim je kedaj govoril in vedel zanj tudi po dolgih letih. Kar je enkrat bral, to si je zapomnil dobesedno. Bil je ljubezniv, šegav, dovtipen, kakor malokdo, zato so ga bili povsod veseli, kamorkoli je prišel.

Kot ravnatelj salez. zavoda v Valsaličah (Turin) je sprejel v svoj zavod prve tri Slovence, ki so l. 1894 prišli v Turin pod vodstvom rajnkega gosp. Smrekarja. Med njimi tudi urednik tega lista, ki se še zdaj s hvaležnostjo spominja, kako si je pokojni g. Piscetta znal pridobiti srce in zaupanje vsakega, ki se mu je približal.

Predlanskim je bil tudi v Ljubljani in marsikatera sotrudnica se še spominja gospoda majhne, neznatne zunanosti, ki se mu je pa na vsem vedenju poznalo, da je v njem odličen sin velikega don Bosca.

Priporočamo ga prav toplo v molitve našemu sotrudištvu.

Dne 6. okt. zvečer je umrl v ljubljanski bolnici salezijanec klerik

Farkaš Franc

iz Črenovec v Prekmurju. Rojen je bil 5. sept. 1903. Študiral je v Veržeju, izvršil novicijat na Poljskem, na Radni pa je nadaljeval gimnazijske študije. Bolehal je dalj časa za jetiko. Bil je vzoren klerik, nadarjen, marljiv, skrben za zavod, potrpežljiv posebno v bolezni. V sled svoje ljubeznivosti in duhovite dovtipnosti je bil zelo priljubljen pri vseh, ki so ga poznali.

Priporočamo ga v molitve!

Iz naših zavodov.

Velike in važne spremembe so se letos izvršile. Jugoslavija je postala samostojna salezijanska in-spektorija (provincia), kateri bo začasno priključena tudi Slovaška. Za inspektorja (provincijala) je imenovan dosedanji vizitator dr. Peter Tirone, ki bo imel sedež v Ljubljani.

Radi pomanjkanja prostora javimo le na kratko druge spremembe, ki so dale nekaterim zavodom novo lice.

Rakovnik. Semkaj so bile premeščene z Radne šole za naše klerike modroslovce. Tukaj se sedaj vzgajajo pod neposrednim varstvom Marije Pomocnice. Ob nedeljah in praznikih pomagajo v Mladinskem domu, skrbijo za Marijino svetišče, posebno za lepo, ubrano petje. Ukinili smo pa ljudske šole. Te šole so imele pred vojsko in deloma še med vojsko velik pomen; po vojski pa so se razmere bistveno spremenile, tako da niso bile za nas več aktualne. Predstojniki so sklenili, da se na Rakovniku da obrtnim (vajeniškim) šolam poseben razmah, ker obetajo obilo trajnejšega sadu, opustijo se pa ljudske šole.

Tako vlada sedaj na Rakovniku čisto novo

življenje, ki se v mnogočem povsem razlikuje od prejšnjega.

Omenimo tudi, da je vodstvo sodruštva dobilo nove prostore in sicer takoj nad vratarnico, kamor vodijo sedaj posebne stopnice.

Radna. Tu je ostal *novicijat*. Umljivo je, da vlada na Radni sedaj, ko so kleriki študenti odsli, bolj mirno in tiho življenje, a je vseeno veselo in živahno. Novincev je letos 30. Med njimi je 10 Slovakov, ki se pripravljajo na veliko delo, ki jih čaka v domovini.

Mladinski dom. Mladinski dom je vendarle dobil svoje stalno bivališče. Šest let je prebival v zasilnih barakah, a sedaj se je preselil v nov zidan dom, ki je krasen, vabljev, da je veselje. Dne 27. sept. se je izvršila slovesna otvoritev in blagoslovitev novega doma. Blagoslovil ga je sam prevz. knezoškof ljubljanski, ki je imel v novi kapeli doma slovesno sv. mašo. Mnogo odličnih gostov in veliko število ljudstva se je udeležilo izrednega slavlja, kar pričča, kakò priljubljen je Mladinski dom vsem, ki se zanimajo za boljšo bodočnost mladine.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V novembru: 1. 7. 6 — 2. 3. 2 — 3. 1. 20 — 4. 2. 12 — 5. 9. 10 — 6. 9. 30 — 7. 4. 16 — 8. 8. 14 — 9. 6. 13 — 10. 4. 19 — 11. 5. 3 — 12. 2. 4 — 13. 1. 21 — 14. 7. 9 — 15. 9. 26 — 16. 6. 1 — 17. 2. 18 — 18. 1. 17 — 19. 8. 27 — 20. 9. 23 — 21. 3. 11 — 22. 5. 29 — 23. 4. 15 — 24. 1. 24 — 25. 3. 7 — 26. 2. 24 — 27. 9. 5 — 28. 7. 28 — 29. 9. 8 — 30. 8. 22 — 31. 1. 25 —

V decembru: 1. 4. 16 — 2. 5. 29 — 3. 7. 5 — 4. 9. 11 — 5. 8. 18 — 6. 2. 13 — 7. 1. 8 — 8. 7. 6 — 9. 9. 1 — 10. 6. 20 — 11. 2. 25 — 12. 4. 31 — 13. 5. 22 — 14. 1. 5 — 15. 3. 29 — 16. 8. 14 — 17. 7. 10 — 18. 2. 3 — 19. 4. 12 — 20. 1. 7 — 21. 5. 2 — 22. 2. 21 — 23. 8. 28 — 24. 7. 19 — 25. 9. 23 — 26. 3. 17 — 27. 7. 24 — 28. 1. 27 — 29. 4. 9 — 30. 2. 30 — 31. 5. 4 —

Tečaji duhovnih vaj za moške v „Domu duh. vaj“ v Ljubljani za letošnje leto:

9—13 nov. za **cerkvenike in organiste**; 23—27 nov. za **duhovnike**; 28 nov—2 dec. za **može**; 5—9 dec. za **mladeniče**; 12—16 dec. za **mladeniče**; 19—23 decembra za **može**; 27—31 dec. za **učitelje in profesorje**. Tečaji se začno vselej zvečer in končajo zjutraj. Udeleženci naj bodo v „Domu“ do 6. ure zvečer prvega dne. Kdor se hoče udeležiti katerega teh tečajev, naj se pravočasno priglasijo po dopisnici na: Rektorat jezuitskega kolegija, Ljubljana, Zrinjskega ul. 9. Oskrba znaša na dan za sedaj 40 Din.